

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. marcija 1892.

Leto XXII.

a gorkó pečico
Dédek seda sívi,
A ob peči skače
Vnuček ljubeznívi.

Vnuk smeji se živo,
Pesni glasne pòje,
Ded pa briše sólzno
Velo lice svòje.

Kaj bi pač ne plakal?
Zgodaj je osível
In najlepšo dóbo
Davno vže prežível.

Mnogo je izkusil
Od takrát na svéti,
Kar je nehal pesni
Zórne sreče pétí.

Dedova želja.

Mnogim je vrstníkom
Pri pogrebu plakal,
Úpov let mladostnih
Zgodnjo smrt učakal ...

Vnuk smeji se živo,
Pesni glasne pòje,
Ded pa briše sólzno
Velo lice svòje.

Za gorkó pečico
K dedu vnuk priteče,
Gleda ded mu v lice
In takó mu reče:

„Le smijaj se, vnuček,
In vesel mi bódi;
Kar si kdáj boš žélel,
Naj se tebi zgódi.

A sreé si čisto
Ničnìh nádej hráni,
Plemenito žéli
Bógu zvest ostáni!“ —

Modést.

